

Die Kleine Komödie

Jag har vunnit en flygtur på lotteri. En sight-seeingflygning över Hamburg med ett sportflygplan. Det är i mitten av 1970-talet och jag är 23. Den avtalade dagen är jag med min splitter nya och kontant betalda Mercedes på väg mot Fuhlsbüttel, flygplatsen i Hamburg. Sen och stressad. Vindrutetorkarna kan inte riktigt få bort de myggor som fastnar på vindrutan. The Eagles "Hotel California" strömmar ur Blaupunkten. När jag kör in på parkeringen ser jag hur ett litet plan brant lyfter mot skyn. Jag svär till för mig själv – på tyska. Förbannat att jag kanske gått miste om äventyret. Aldrig tidigare har jag flugit i ett litet plan.

Väl inne i terminalbyggnaden går jag fram till en reception och får veta att Peter Ahrweiler – som ska flyga planet – har ringt och meddelat att han är försenad. Jag kan lugnt slå mig ned i en fåtölj och vänta. Där sitter redan en medpassagerare. Vi är tre som ska med. Helmut heter han och gör intryck av att ha tagit sig några glas under västen eller något annat lugnande.

Efter en timme kommer en man i 60-årsåldern med vitt hår som spretar i alla riktningar. Han har någon slags overall på sig och i handen en väska som man kan misstänka innehåller verktyg. Med ursäkter om att han är sen presenterar han sig med yviga gester. När vi ska gå ut ur terminalen hittar han inte vägen. Jag har hunnit bekanta mig med byggnaden och kan visa honom den checkpoint man måste passera. Bader-Mainhof-ligan härjar för fullt och kontrollerna på flygplatserna är rigorösa.

Väl nere på plattan tar en crewjeep över oss till den motsatta sidan av flygplatsen. Där står de små flygplanen uppställda. Vår pilot har dock svårt att hitta sitt eget plan. När han till sist gör det vill dörren till maskinen inte gå upp. Efter en välriktad spark på rätt ställe kan vi alla kliva ombord. Helmut som under hela tiden inte varit särskilt pratsam sätter sig där bak medan jag intar sätet vid sidan av piloten. Maskinen är frysitsig. Någon har uteblivit.

Maskinen puttrar igång på första försöket. Efter några minuters uppvärmning taxar vi iväg mot en startbana. Peter tar radiokontakt med tornet – får starttillstånd – och snart är vi uppe i luften.

Landskapet breder ut sig under oss som en dåligt gräddad pannkaka som vi ser allt sämre. Redan från start är vädret uselt med regnskurar och det blir bara sämre. Flygtiden är utlovad till en timme men redan efter en halv föreslår herr Ahrweiler att vi ska gå ned i Hartenholm som ligger cirka fem mil norr om Hamburg. Planet går ryckigt när vi sänker oss ned mot landningsbanan. Någon meter över marken kommer en kastvind som nästan ställer planet på tvären. På stubinen rätas planet upp igen och vi landar elegant och mjukt utan minsta missöde.

En fråga är nästan obligatorisk till gamla tyska flygess och jag ställer den. ”Ist es in der Luftwaffe, wie Sie so gut fliegen gelernt haben?” Han nickar men vill inte prata mera om det. Flyga kan han sannerligen – annars hade han väl inte överlevt. (Kanske inte vi heller?) Är hans livsöde förklaringen till hans lite kuriösa och intensiva tillvaro nu. Han går sin egen väg som det ska visa sig.

Herr Ahrweiler äger en plantskola i Hartenholm där han också bor. En vän som råkar köra förbi flygplatsen med sin bil blir stoppad och vi blir skjutsade dit. Som kompensation för att flygturen blivit avkortad vill herr Ahrweiler nämligen bjuda oss på en öl. På plantskolan lufsar en mager turkisk man och en kraftig ardennerhäst omkring och sköter om trädplantorna. Där finns också ett litet hus. Peter letar i alla fickor och beklagar efter ett tag att han glömt nyckeln till huset. Vi förblir törstiga och slår oss ner på en bänk utanför huset. Min fru är i antågande berättar han så allt ska lösa sig.

Vid det här laget säger han att jag kan säga du – lite ovanligt i Tyskland vid den här tiden. Vi blir

allt mera familjära och Peter berättar att han också äger en teater i Hamburg. Teatern heter Die Kleine Komödie. När jag berättar om vad jag sysslar med som tekniker undrar Peter om jag inte kan komma till teatern och hjälpa honom. På teatern finns nämligen ett tvsystem som inte fungerar som det borde.

Efter någon halvtimme dyker hans fru upp i en Citroen CV, den typ av bil som fått öknamnet konservburk. Den chicka Frau Ahrweiler gör intryck av att vara ungefär hälften så gammal som sin make och har en liten baby på armen. Hon öppnar dörren till huset och vi får våra efterlängtrade Holsten Bier. Vi sitter därefter på trädgårdsmöblerna utanför huset, njuter ölen och tycker att vädret nu blivit mycket bättre och att det på det hela taget inte var så dåligt när vi flög heller.

När vi blir skjutsade tillbaka mot Fuhlsbüttel i Hamburg undrar Peter om vi inte kan göra en avstickare. Det har vi inget emot. Peter äger nämligen även travhästar och måste se till att de mår bra. Han parkerar på stallbacken till Altonaer Renn Club. Alla de andra flott blänkande Mercedes-bilarna som står uppställda på stallbacken utgör en bjärt kontrast till Peters ”konservburk”. Vi klappar om hans hästar innan färden går tillbaka till utgångspunkten, Hamburgs flygplats. Där tar vi avsked med ett glatt ”Auf Wiedersehen”.

Efter denna upplevelse undrade jag länge vad det egentligen var för slags teater som Peter Ahrweiler ägde. Det tvsystem han ville ha hjälp med hade kameror riktade mot en scen och olika smårum som det stod tvapparater i. Det fick jag aldrig veta eftersom jag inte ringde honom. För mig var flygturen tillräckligt upplyftande.

Örjan Kärrsgård

